

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Consideratio III. De Confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

petuo timore, & tremore vivas, necesse est? An non omnem, quam poteris, maximam adhibere debes curam, & diligentiam, ut hanc miseriam evites? Nihil nimium est, quidquid ages, & tolerabis, ut evadas. Ita, mi DEUS, nolo, ut mihi in hoc mundo quidquam indulgeas, modò in altero ignoscas. Hic ure, hic seca, & quibusvis hujus vitæ miseris corpus, & animam meam exerce, modò mihi parcas in æternum.

Quis poterit habitare de vobis cum igne devorante? quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiternis? Isaia 33. v. 14.

Momentaneum, quod delectat; æternum, quod cruciat. Gregor.

Nulla ibi satis magna securitas, ubi periclitatur æternitas.

CONSIDERATIO III.

De Confessione.

I. **S**I quotidiano examine diligenter

genter conscientiam tuam excutias, nullam, te ad Confessionem præparandi, experieris difficultatem. An non tua in tam sancto exercitio negligentia facit, quòd aut differas, aut tanta cum difficultate Sacramentum Pœnitentiæ accedas?

II. Putásne, quòd illa præparatio ad sacram Confessionem bona, aptaque sit, quæ rara? An tum bene operari discimus, cum raro operamur? Non se bene ad recuperandam valetudinem disponit, qui remedium differt, & morbo spatium relinquit. Putásne, hoc in negotio, morâ & tardo molimine difficultates imminui? aut potius existimas, malos tuos habitus, & pravas consuetudines fortiores acturas radices? Eò certè difficilius te ipsum intrabis, & numerum, ac conditionem peccatorum tuorum deprehendes, quò longiùs quotidie à DEO recesseris. Sic enim longior tibi via remetienda erit, donec

donec ad illum revertaris. An non ipsa experientia docet, nullum esse conservandæ puræ conscientiaæ medium potentius Sacramentô Pœnitentiæ, quod ideo institutum est, ut nos mundet? Videmus etiam plerunque rariùs in graviora delicta impingere illos, qui illud frequentius obeunt.

III. Verùm, super omnia, quæ potes differre Confessionem, infestâ vel uno solo peccato mortali conscientiaâ? In hoc statu potesne quietè somnum capere, si cogites: te scopum esse odii, & iræ Divinæ, hoc est, odii infiniti, & iræ omnipotentis; atque interea penes te sit, hoc odium tollere, hanc iram placare? Si animô reputes: inevitabilem tibi esse infernum, & æternam miseriam, in hoc statu decedenti, & te omni momento mori posse? Tranquillitas Peccatoris in tanto periculo res est, quam nemo cogitando assequetur.

IV. Cùm te exhortor; ut frequen-

quenter accedas sacrum hoc tribunal, nolim, id putes ex consuetudine, & non cum magna præparatione, esse præstandum: oportet esse accuratissimum in hac re, è qua propè unicè dependet salus nostra; siquidem duæ tantùm sunt ad Cælum viæ, Innocentia, & Pœnitentia. Et quis tam felix est, ut primam teneat? non ergo nisi secunda nobis superest.

V. Oportet incipere ab examine, & indagatione nostrorum peccatorum, quæ exacta esse debet, & respondere longitudini temporis, ex quo non confessi sumus; facilitati, qua peccamus; minori, aut majori diligentia, & curæ, quam de nobismet ipsis habemus. Duo autem hic cavenda sunt extrema, quorum alterum est illorum, qui rarò admodum accedunt tribunal Pœnitentiæ, & post commissum infinitum propè peccatorum numerum, sibi persuadent, unam, alteramve horam examinandæ

nandæ conscientiæ sufficere. Hi certi, convictique esse debent, insignem hanc negligentiam nihil coram Deo excusationis allaturam, si gravioris alicujus peccati, ut facile accidere potest, obliviscantur.

Alterum illorum, qui sæpe quidem confitentur, sed post exactam omnium suorum peccatorum investigationem, implicant se, & inquietos reddunt ex immodico timore, ne fortè alicujus obliti sint, & ideo tempus, quod excitando vero dolori, & formando firmo proposito impendere deberent, scrupuloso, & inutili examine terunt. Prima proinde, & potissima in eliciendo vivo de peccatis dolore, & forti in illa non amplius relabendi proposito, cura ponenda est. Ex defectu enim hujus doloris, & propositi longè plures Confessiones nullæ, & sacrilegæ redduntur, quàm ex defectu integritatis. Frequenter igitur, & enixè hæc gratia à Deo petenda est;

quia facile possumus offendere DEUM sine DEO : sed offensam detestari , & de illa rectè dolere , sine DEO non possumus.

Vellem ego , ut semper pridie , antequam quis Sacramentum Pœnitentiæ accedit , frequenti mentis ad DEUM elevatione , cor contritum , & verum de peccatis dolorem postulareret , atque in hunc finem eleemosynas faceret , aut aliquos , sui subigendi studiò , pœnitentiæ actus exerceret ; sacratissimum etiam Eucharistiæ Sacramentum visiteret , & ibi cum Magdalena ad pedes IESU Christi prostratus , suas misérias , fragilitatem , & extremam imbecillitatem , devotò , & humili , efficaci tamen , silentiò DEI Filio exponeret ; atque ita instar decumbentis Paralytici ad piscinam , motum aquæ , hoc est , gratiam veræ Pœnitentiæ , expectaret.

Verùm , tametsi quis vivum de peccatis suis dolorem concipere ,
debeat,

debeat, necesse tamen non est, ut ipsum sentiat. Nec enim semper securissimus, & intensissimus dolor est, qui sensibilis; cum temperamenti, aut imaginationis partus esse possit. Multorum hic est error, circa hoc inani cura laborantium. Si quis fecit, quod potuit, oportet quiescere. Hæc sollicitudo, & nimium desiderium, quo quis de sua contritione se certum cupit, frequenter nascitur, vel ex amore proprio, qui certitudinem vult, ubi nulla haberi potest; vel ex occulta aliqua superbia, qua terribilem illam incertitudinem, cui Deus nos subjecit sustinere non potest; vel ex minori in DEUM, ejusque infinitam Misericordiam, confidentiâ.

Firmum, & efficax animi propositum non amplius committendi peccata, non minus necessarium, nec minus rarum est, quam ferius, vivusque de commissis dolor. Ideo ad hoc præcipue incum-

bendum est, ut non tantum vagum aliquod, & volatile propositum, quod in nihilum tendat, concipiamus. Sed advertendus est animus ad ea potissimum peccata, quibus maximè implicamur, & ad media, quæ propria magis, & emendationi procurandæ utilissima videbuntur. Ex defectu talis propositi oriuntur frequentes isti in eadem peccata relapsus, qui meritò pœnitentiam nostram reddunt suspectam; cum videri possimus, non confiteri, nisi ut peccemus; nec peccare, nisi ut confiteamur.

Nec tamen ideo relapsus in eadem peccata, præsertim si gravia non sint, infallibile argumentum haberi debet propositi minus sincerè, & efficaciter suscepti, cum pœnitentia nos non reddat impeccabiles; in quo Animæ quædam devotæ frustra se torquent. Non est necessarium ad probandam propositi nostri sinceritatem, ut non amplius in priora recidamus peccata,

cata, sed ne tam frequenter, & cum tanta deliberatione, quin statim de iis doleamus, & nosmet ipsos promptè rursus erigamus. Post has omnes præparationes, accede ad Sacramentum Pœnitentiæ, velut ad sacrum quoddam balneû, in quo lavêris in sanguine JESU Christi, ut ita à fordibus tuis munderis; vel ad alterum Calvariæ Montem, ubi ipse effundat super te sanguinem suum, ut ejus tibi pretium applicet. Contemplare in persona Sacerdotis JESUM Christum, cujus locum ille occupat; atque ita accede cum debito respectu, amore, confusione, dolore, metu, & fiducia. Enarra deinde peccata tua modestè, & sincerè. Non illa scrupulosè exaggeres, nec variis historiis, & ad rem non pertinentibus narratiunculis, involvas. Nihil excuses per superbiam, nihil dissimules, aut celes per noxium pudorem, qui facit, ut in quibusdam fat gravibus
ma-

materiis peccata consideratione digna cursim, & leviter exponantur, cum interim levissima quæque accuratè explicentur. Denique non omittas circumstantias, quæ speciem mutant, aut ipsa peccata graviora reddant.

Post confessionem audi, quid Sacerdos tibi suggerat, perinde ac si JESUS Christus tibi loqueretur; & cave à periculosis illis illusionibus, quibus aliqui decepti, mentem tunc aliò vertunt, & cogitant, an nullius peccati obliti sint. Pœnitentiam, quam tibi imponit, magno pietatis, & grati animi sensu admitte, quòd DEUS tam levi satisfactione, pro tam gravibus delictis, aquiescat. Absolutionem excipe velut à Christo datam, magna cum reverentia, & integrâ in ejus merita confidentiâ, quæ ipsemet tibi tunc applicat. Denique qua poteris devotione, recede à pedibus Sacerdotis, & pœnitentiam tibi injunctam promptè, exactè-
que

que perfolve. Habes, quid tibi
præstandum fit; Vide, an huc uf-
que id præftiteris.

LECTIO
Pro tertio Die

Ex S. Scriptura. Cap. V. Lib. Sap. & Cap.
XVI. ex S. Luca.

Ex Lib. de imit. Christ. Cap. XXIII. &
XXIV. Lib. I.

Ex Duce Peccat. Lud. Granat. Cap. VII.
VIII. & X. Lib. I.

DIES